

גרסא דינקותא / בתיה זניגר

מכתב לאמא יקרה
משקיעה ומסורה,
שאָל הגן בתה שולחת
מסדרת, מטפחת,

הבגדים - ללא רבב
קוקו מקפץ, שוכב,
תואם כל מה שהיא לובשת
מסנָדל ועד הקשת.

סנדוויץ' לה - מזין וטוב,
פרי עסיס שטוף (רטב),
בקבוק שתיה, פרוסת עוגה
באהבה ודאגה.

תמיד אחרי שבת יש פתק:
"ספרה יפה, הכל במתק",
"תודה רבה" לא נעדרת,
"לגנות הנהדרת".

רק דבר זה יפלא:
למה, למה, אמא'לה,
ילדה משקעת
ומצלחת
לגני תדיר נשלחת

לבושה ב"רבעית" -
פן, חצי של "חצאית".
כמו תלש מי את
השאר

וחלל מביך נפער...

חתיכנת-בד תלויה
לא מזנחת, לא בלוייה
רק תואמת גיל שנתים -
וילדתך גדלה ביותים.

אמא'לה, את מחנכת -
ילדתך פה מבקרת,
כה עוזרת, מותקרת
וכמעט אינה נוטרת...

ודאי את לצדה יושבת,
על טובתה רבות חושבת,
מנחילה שמירת-לשון
ו"שמע" לעת שוכבים לישון.

"צויר של אח - לא לקמט",
"לא לצעק, לומר אמת",
בערכים את משקיעה,
ומה עם "להיות צנועה?"

"היא עוד קטנה - היא לא
צריכה!"
ולברך - היא מכרחה?
ומה אם תתחצף מעט?

גם פה תאמרי: "לאט
לאט?"
רק לזאת היא אטומה?

אמא'לה, היא מפנימה!
חיות בה נחרטות,
ובהמשך - יתנו אותות.

בקרי בגן בזמן תפלה
ראי איך כל ילדה - גדולה
שמלתה כך מישרת,
"צנועה", אני אז מאשרת.

וילדתך פה מנסה,
רוצה להיות גם מקסה,
היא מושקת ומותחת,
החצאית כמעט נפתחת...

זהו זה, כבר עת לחתם.
מולי עולה מבט של תם -
שתי עינים כה כמהות
להיות צנועה כאמהות.

אמא, אין ראש להקל -
אפשר לבנות ולקלקל!
מתר גם לנו קצת לגדל
ומתפיסות - ילדות לחדל...

לא נעים לי להעיר
(אני בנויה לגיל צעיר...)
אך דחקה בי התחושה
שאין מקום פאן לבושה.

וטובתך - היא טובתך -
הגנות של בתך.

